

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

»Mladi mož, Vi ste moj gost, čeprav še nisti stopili v mojo kolibo. Prosim vas, pazite na svoje besede. Moje roke so močne in težke!«

Konrad se vmeša: »Simon, nisem vas dovedel sem, da bi žalili mojega svaka. Sodim, da veste, kdo sem. Mirko ni samo moj svak, je tudi moj prijatelj. To zadostuje!«

Simon Butlerju se je pomračil obraz, vendar je dečko molčal — pa saj tudi ni več utegnil kaj mnogo govoriti. In-

mirno pristopil, kakor da se sploh ne spominja, da je nedavno prej hudo grozil Danetu Bunu. Njuna pogleda sta se križala ostro in hladno. Toda Dane Bun je molčal. Preložil je maščevanje na poznejši čas.

Delavari so pozdravili tudi ostale belce in zdaj se je po indijanskem običaju razvijal dolgovezen pogovor o lovu, o vremenu, o ribolovu, o stoterih malenkostih, — samo ne o tistem, zaradi česar so Delavari pravzaprav prišli. Žene

Grančarska koliba, katere slika nam je ohranjena v stari kanadski zgodovini

Koliba na severu Kanade, kakršne najdete tudi še danes

Indijanci, o katerih je bil govoril, so se približali.

Delavari so šli vstric, vsi trije so nosili razprte usnjene srajce, ki so padale preko pasu, plašče pa iz zelenega usnja, ogrnjene čez ramena. Srednji izmed njih je v zavoju las na temenu imel tri orlja peresa, na njegovih licih so bile tri zelene široke proge, na čelu pa dve ozki rdeči, povprečni črti. Logan in Tekumseh sta stopala za njimi. Delavari so prišli ravnih trdih korakov k Mirku in so mu po šegi belcev ponudili desnico. Bilo je videti, da je Logan nekako razveseljen. In tudi Tekumseh je

so prinesle pečenja in kruha, pa tudi ognjene vode, kakor Indijanci imenujejo žganje.

Ze se je po malem mračilo, toda Mirko še vedno ni vedel, v kakšni zadevi so prišli Indijanci k njemu. Mladi Simon je nebrzdano nekajkrat pošepnil Konradu to in ono opombo. Bal se je, da gre za kakšno nevarno lokavost. Mar ni Dane Bun nedavno prej pripovedoval, da je pri plemenu Lenape našel nekatera mlada drevesa olupljena in obsekana z bojno sekiro. Kdo bi mogel rdečim zaupati! Morda jih nekaj leži v zasedi in na preži. Morda jih je polno

v gozdu. Kmalu se bo docela zmračilo, a tale Mirko se za prav ničesar ne zme- ni, marveč čaka, da Indijanci sami po- vedó, kaj hočejo. Ali pa — strela! — se kar tako pretvarja! Ali ni zdajle iz- pod čela in namršenih obrvi hitro po- gledal proti robu gozda? Mar gre tu že za vojno, ne da bi dvajsetletnik to opa- zil? Sam hudir naj se izpozna pri teh graničarjih. Nu, tudi Dane Bun je še miren, — torej je za enkrat še treba zaupati v mir. Res se je tudi ta stari iz- kušeni lovec že dal nekajkrat prevariti. Toda njegova puška je nabita, njegov nož je oster, — en sam skok, pa je v hiši. Potem naj rdeči le pridejo. To ne bi bil prvi spopad Daneta Buna z njimi.

Zdajci je najstarejši izmed Delavarov potegnil svojo pipo, jo nabasal in pri- čel kaditi. Mar hoče kar tukaj preno- čiti? Ali pa hoče počakati, da se bodo njegovi dični rdeči bratje v polnem mraku priplazili do roba gozda? Kakor- koli; treba je samo potrpljenja, potrplje- nja, tembolj, če je človek star šele dvaj- set let.

Zdajci se dvigne Tekumseh — to mo- ra biti nevaren dečko, če je premagal oba tovariša Daneta Buna! Kolikor Si- mon pozna Daneta, takrat gotovo ni iz- bral najslabših dveh, ko se je z njima podal v Kentuki. Kaj le hoče Tekum- seh?

Butler ni več vzdržal, hotel je skočiti pokonci, toda Mirko je položil desnico na njegovo roko in tudi Dane Bun mu je namignil, naj obsedi. Ubogal je, Te- kumseh se je pojavil znova. Prinesel je dva majhna usnjena svežnja v rokah in je enega izmed njiju izročil Loganu.

Po kratkem premoru, ki so ga Indi- janci izpolnili s kajenjem in molkom, se je dvignil eden izmed Delavarov, vzel bel pas izpod jelenjega plašča, okrašen z mnogimi ščetinami in je rekel:

»Tale vumpum pošilja Svetlolascu Bukongahelas, glavar plemena Leni Le- nape. Kajti Indijanci iz rodu Leni Le- nape in svetlolasec so si bratje, živijo v miru med seboj. Leni Lenape in svetlo- lasec gredo ravnat pot. Bukongahelas sam govori skozi moja usta in sicer go- vori v imenu vse mož plemena Leni Le- nape.«

Položil je pas pred Mirka na zemljo in se je znova vsedel.

Resno se zdajci dvigne Logan, raz- glasno usnjeni svežnji, katerega mu je

bil prinesel Tekumseh, in reče, ne da bi mogel zadržati veselo svetlikanje svojih oči:

»Tagajutah, poglavar Irokezov je od- poslan od glavarja Indijancev rodu Mi- ami. Tole darilo, znamenje miru pošil- ljajo Miami svetlolascu. Oni so prijate- lji svetlolasca. Nikoli ne bodo stopili na nečisto stezo bojevanja zoper njega.«

Po teh besedah je tudi Logan izročil Mirku pas.

Zdajci se dvigne Tekumseh, kajti kot najmlajši je moral poslednji govoriti, čeprav je bil sel najmočnejšega pogla- varja. Tudi on položi usnjeni pas pred Mirka in reče:

»To pošilja Kornstalk, vrhovni glav- ar Šavanov, ki ga poslušajo tudi oni iz plemena Miami, Leni Lenape in Venda- ti. Šavani so prijatelji svetlolašcevi. Kornstalk pravi: Moja last je tvoja last, moja kri je tvoja kri. Gorje mu, kdor dvigne roko zoper tebe!«

Nekaj trenutkov je vladala tišina. Konrad je bil nekoliko prestrašen, Si- mon Butler pa nekam prevzet od sve- čane resnosti rdečeokožcev, tako prevzet, da si tega kar ni mogel trenutno razlo- žiti. Pa kaj! Rdečeokožcem bo treba še posvetiti! Vendar Simon ni mogel več govoriti, niti ne zmerjati, kakor je iz- prva nameraval.

Zdajci so vsi Indijanci iztrkali svoje pipe, se dvignili in se kratko poslovili. Edino Logan je še enkrat stopil v hiši- co, da pogleda malega bolnika. Vidno je bil zadovoljen in ko je znova zapustil sobo, sta se mu levo in desno obesila oba Konradova otroka ob roke: »Tu ostani, striček Logan, tu še ostani!«

Indijanski glav- ar je postal, pogledal obe kodrasti glavici, potem je resno re- kel Konradu, v tretje ga svareč: »Brat moj, pomisli na to, kar ti je rekel Taga- jutah!...«

Logan je nato sledil ostalim in Mirko je stopal z njim, daše čuje nekatere nje gove nasvete glede negovanja bolnega sinka. Konrad je stal prekrizanih rok, naslonjen ob steno kolibe, Dane Bum je obsedel na svojem mestu, mrko str- meč predse. Mladi Simon Butler pa je dolgih korakov strdito stopal sem in tje, Tresel je svojo dolgo puško in stiskal zobe, mrmrajoč

(Dalje prihodnjič)

From Slavko, dijak

Smrt zvonarja Boštjana

Cerkovnik Boštjan se je počasi vzpenjal po vijugastih stopnicah v zvonik. Poznalo se mu je, da nosi osem križev. V rokah je žulil kratko pipico, katero je od časa do časa vtaknil v usta. Po-

časi je prišel do vrvi, odložil si je suk-njič ter iznova nabasal pipico. Ko je tobak zagorel in je izpuhnil par oblakov dima, je ljubeznivo pogladil vrv in kmalu nato potegnil. Zvon se je zamajal in mila melodija je zadonela po okolici.

Ko je Boštjan prvi del zvonjenja končal, je težko sopol. Komaj je zmagoval veliki zvon. »Ne gre mi več tako, kot bi moralo,« je bridko pomislil. »Ej, Boštjan, star si že, star. Prišli bodo drugi, mlajši od tebe in oni bodo poslej zvonili z zvonovi, s katerimi si ti, Boštjan, skoraj šestdeset let zvonil!«

Boštjan je bridko vzdihnil in zopet potegnil. Vso moč je zbral in zvonil je, da je zvon kar ječal. Toda kmalu je omagal. Težko je dihal. Lovil je sapo. Toda moči so mu bile popolnoma izčrpane. Truden se je sesedel na tla.

Konec je s teboj, Boštjan. Zvonovi, tisti zvonovi, s katerimi si šestdeset let neutrudoma zvonil, so te zmagali!

»Oh, zakaj sem star, zakaj?!«

Veter je zaloputnil okence v zvoniku. Boštjan pa je sedel na bruno in uglasle oči so kalno zrle v zvonove...

Manica:

Strah v slivi

Kopičev Jernejček je bil sicer prav pogumen dečko, a vendar je nekega večera, ko se je vračal od svojega součenca, tako tresčil v vežo, da je skoro vrata podrl.

»Očka, mamica«, je sopihal ves zmojen, »tam — tam — na vrtu — v slivi — slivi je strrah!«

»Kakšen strah neki«, se čudita roditelja.

»Bel je — čisto bel in z rokami žuga — ojej!«

»Tebi se meša«, se ponorčuje oče, in gre takoj pogledat v sadovnjak.

Medtem, ko mamica skuša dopovedati preplašenčku, da se je zmotil, se že vrne oče. V roki drži belo srajco ter se smeje na ves glas:

»Ha, ha, ha, Jernejče, ali vidiš tvoj strah? V drugo se vendar prej prepričaj, da ti ne bo treba podirati duri! Zdaj pa čuj, kako je ta »strah« zašel v slivol!

Sosedovi so imeli po vrtu razobešeno perilo. Burja, ki je danes pihala ves dan, je dvignila in zanesla to strajco čez planke v našo slivo, kjer se je za-

taknila na vejo in potem s tema rokavoma plapolala po zraku. Ti pa si mislil, da je to strah in da ti žuga, ha, ha! Oj ti Jernejče!«

Jernejčku je bilo silno nerodno, da se je oče tako iz srca smejal njegovi plašljivosti. Izmuzal se je v spalnico in zadržno sklenil, nikdar več se bati praznih strahov!

Gustav Strniša:

Želod

Na griču je stal ponosen hrast. Široko je raztezal svoje košate veje. Na najdaljši je čepel želod Zibalček. Poleg njega je ždela na hrastovem listu šiška Vrtavka.

Zibalčka so bratje zato tako krstili, ker se je vedno zibal, če je zavel še

tako neznačen vetrček. Vrtavka je pa dobila svoje ime samo zaradi lista, na katerem je čepela, ker se je ta list vedno sukaj v vetru.

Neki dan je zabil oster veter. Poleg Zibalčka se je odtrgala drobna vejica in njegov bratec želod Palček, ki je bil najmanjši med njimi, je padel na tla.

»Pojdiva ga iskat!« je predlagal Zibalček.

»Pojdiva! Pojdiva!« je ponovila Vrtavka.

»Nikamor vaju ne pustim!« je zagrmela mati veja, ki se je bala za svojo deco.

Neposlušna sta ji trdovratno odvrnila:

»Pa pojdeval Pojdeval«

»Le kar pojdiva!« se je oglasil tedaj divji sever, ki je pripihal mimo. Sama nista vedela, kdaj sta se znašla na tleh.

»Moja uboga kapica! Prav nanjo sem priletel. Čudno, da se nisem razletel!« je zaplakal Zibalček.

»Moj nesrečni trebušček! Prav nanj sem bila prilepljena k listu. Zdaj sem s njim zadel na zemljo. Ovel Ovel

Kako me boli! je zaplakala Vrtavka. Ozrla se je kvišku k materi veji, ki je njima žalostno šumela in z listi pahljala v slovo.

»Kako naj prideva čez visoko travico, ki se nama je dozdevala na veji tako nizka in nezatna? je vprašal Zibalček in se zazibal na bilki.

»Zakotaliva se!« je predlagala šiška.

Poskusila sta. Ni jima šlo. Travica je bila močnejša. Njene bilke so ju zadržale in so ju ovile, da sta se komaj izmotala.

Zibalček je svetoval: s

»Počakajva, da pride kdo in nama pomagal«

»Pa čakajva!« se je zadovoljila Vrtavka in občepela na tleh poleg njega. Zmračilo se je. Na nebu so zamigljale zvezde. Prijazno so se smejale na zemljo.

Trava je pričela šumeti uspavanko.

Tudi naša znanca sta zaspala in se zbudila šele zjutraj.

Visoko nad njima je spet zašustela mati veja. Bila je vesela, da je spet videla svoja otroka.

Šiška je rekla:

»Pa tu ostaniva! Poskusiva se vrniti nazaj k mamicil«

Sirota je bila že naveličana. Se vedno jo je bolel trebušček.

»Ne! Bratci in sestrice se nama bodo smejale, če se zdaj vrneval« je ugovarjal Zibalček.

Naproti jo je primahal velik črn polž, ki se ga je Zibalček razveselil: »Stric slinar, povejte nama, kje je speljana gaz v dolino?«

Polž se ni zmenil za nju. Hotel je kar dalje.

»Tako ne bo šlo!« se je ujezil Zibalček, da se mu je kar kapica strela. Pograbil je strica polža za njegove sluzaste roge:

»Povejte nama, kje zamoreva dospeti v dolino, da najdeva svojega bratca!«

Zdaj se je polž, ki je bil že star in gluha, predramil. Odgovoril jima je:

»Pusti mi roge! Ali ne veš, da so to moje oči? Pojdita po sledu, ki sem ga jaz pustil, pa bosta dospela v dolino!«

Zakotalila sta se po polževi poti, ki je bila pošteno namazana s slino. Hitela sta kakor za stavo.

Mahoma sta začutila nekaj mehkega. Ko sta obstala in se ozrla, sta preplašena zagledala okoli sebe polno mravelj.

»Kako si drzneta vdreti v naš grad?« je vprašala mravlja s krono na glavi.

»Oprosti kraljica! Po nesreči sva se zavalila semkaj, ko sva se spustila s hriba!« se je opravičeval Zibalček, dvignil kapico in pokazal plešasto glavo.

»Zakaj pa ne pazita? Del gradu sta nam pokvarila. Zakaj lazita okoli po svetu?«

»Bratca bi rada našla!« je odvrnila šiška in se ji zakotalila pod noge.

Mravlja bi bila kmalu padla strta na tla. Komaj se je umaknila in zakričala:

»Ti neroda ti! Zgrabite ju in odvedite v skladišče, kjer že čaka njun bratec. Če ne bo boljše hrane pozimi, jih bomo kar pohrustali.«

Kmalu sta se znašla v mračni kletki, kjer ju je sprejel bratec.

Objeli so se. Točili solze veselja, ker so se našli in solze žalosti, ker so bili izgubili prostost.

Čepeli so v mračni kletki in se pomenkovali, kako bi se rešili.

»Samo tesno okence je nad nami, ki vodi skozi mravljišče v svobodo. Tam ni mravelj. Le malokatera zaide v te zapuščene hodnike. Če bi našli koga, ki bi nam okence odprl, smo rešeni!« je dejal najmlajši.

Tedaj je nekaj lafno potrkalo.

»Kdo trka?« so vprašali vsi hkrati.

Spet je potrkalo.

»Kje vendar trka?« so ugibali.

Pričeli so gledati okoli.

Uboga šiška je pa rekla, da je silno bolna, da so ji prešle bolečine iz želodca v hrbet, kar stokala je.

Spet je potrkalo.

Vsi so prisluhnili. Ugotovili so, da trka v hrbtu bolne šiške. Mahoma se ji je naredila na hrbtu luknjica in droben črviček je pogledal iz nje:

»Dober dan! Ali grem lahko na plan?« je vprašal.

»Kdaj si se pa ti pritihotapil v moj hrbet?« se je začudila Vrtavka.

»Tedaj ko te niti še bilo ni. Kajne, kako se to čudno sliši?« je dejal črviček. Potem je povedal, da je njegova mati položila jajčece v hrastov list. Iz tega lista je z njim v notranjosti zrastle šiška.

»Morda nam boš ti pomagal?« se je spomnil Zibalček.

Povedali so mu, kako so nesrečni.

Črviček je zlezal po steni in odprl okence. Od zunanje strani je potem pričel vleči skozi okno drobne borove igle. Napravil so iz njih ozek klanček. Po tem klancu jih je privabil črviček drugega za drugim skozi okno v prostost.

Tema je bila, ko so se znašli pred mravljiščem.

Tedaj je nekaj zaprhutalo nad njimi.

»Kdo je?« je vprašala šiška, ki je bila najbolj pogumna.

»Jaz sem, netopir, ki biva v hrastu. Ali ste vi hrastovi otroci?«

»Seveda, pomagaj nam!« so vsi zavpili.

Netopir je spustil na tla hrastov list:

»Vaša skrbna mati me je preprosil, da sem vas šel iskat. Vsi se spravite na list. Odneseš vas bom domov.«

Črviček je zavalil vse tri na list in občepel poleg šiške.

Kmalu so čepeli na hrastovi veji, ki jim je ljubeče šumela.

»Najlepše je doma,« je rekel Zibalček.

»Pa najbolj varno!« se je nasmehnil Palček.

Jutrovčki pišejo

Moja mati. Ako bi dejala, da jo ne-skončno ljubim, bi povedala premalo. Ali naj povem, da je lepa, dobra, prizanehljiva? Presuhoparni so pridevki, s katerimi bi jo hotela označiti.

Ze ako ji pogledam v obraz in se poglobim v njene oči, me mine ves strah, in na mah občutim svojo nevrčnost. V teh drobnih gubicah pod očmi je zapisan ves trud in vse njeno žrtvovanje. Še bolj jo ljubim in spoštujem.

In potem njene hrapave roke! Bolj jih ljubim, kot da če bi bile bele in gladke! V vsej njeni pojavi je neka sila, ki mi vzbuja spoštovanje! Še več! Občutek moje nevrčnosti.

Dragi stric Matic!

Sedaj ko je minil materinski dan Ti pošljem svoj sestav za voščilo moji mamici, ker bi drugače prehitro zvedela. Voščilo je tudi v imenu mojih mlajših sestric.

Moja mati

Moja mati je kot solnce,
ki na nebu se blešči.
Njena roka me varuje
pred nesrečami.

Če nevarnost mi preti,
na pomoč mi prihiti,
da popelje me na varno,
kjer nesreče ni.

Za vse to,
naj Bog poplača ji
in jaz ji bom hvaležen
vse svoje žive dni!

Medja Franc, uč. IV. razr.
v Bohinjski Srednji vasi.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v Tvojem »Mladem Jutru«. Prej si nisem upala, ker sem se zmerom bala Tvojega požrešnega koša. Danes sem se pa vendar odjunačila, da Ti napišem nekaj vrstic o svoji materi.

Noben človek na svetu ni tako dober kakor je mati. Če pomislim, koliko noči je prebedela ob moji postelji, ko sem bila bolna, kolikokrat mi je prala obleko in šivala perilo! Učila me je prvih besed in prve molitve. Mati zmerom skrbi za otroke. Velika žalost je, če so otroci

že izgubili ljubljeno mater. Da bo mati učkala še dosti veselih in lepih dni, jo moram zmerom ubogati, jo spoštovati in ljubiti, kakor zapoveduje četrta božja zapoved.

Silva Vrečko, uč. IV. a razr.
Vojnik pri Celju.

Moji materi!

Srajčke šivaš in jih pereš
nič plačila ne dobiš.
Rada vidiš če sem pridna
vselej dobro mi želiš.
Bolestne misli mi odganjaš,
in brišeš žalostne oči.
V boleznih skrbno strežeš mi,
da kmalu spet ozdravim Ti.
Za vso ljubezen Ti mamica moja
povrnjeno stokrat pri Bogu Ti bo.

Hribar Cecilija, uč. IV. razr. osn. šole
V Boh. Srednji vasi.

Materi!

Kot sonce jutranje, kot zarja
večerna,
se moja mati mi zdi.
Zato naj ji bode tud' hvala
primerna,
ko zame tako vroče skrbi.

Kot morje široka, kot gora
visoka,
ljubezen se njena mi zdi.
Zato naj spominja se vedno
otroka,
ki hoče vrniti skrbi.

Še večje kot morje, kot gora
visoka,
ji delam ja težke stvari,
Zato naj ljubezen ji moja
globoka,
omili in lajša skrbi.

Cundrič France, uč. III. a r. m. š.
Podhom, p. Gorje-Bled.

Moja mamica.

Moja mamica je vsa zlata, zlate so njene oči in njene roke, ki režejo meni vsak dan kruha. Ne dam jo za ves svet; moja mamica je moj najljubši zaklad. Moja mamica je moj angel varuh, ki me vodi povsod.

Bokal Ivan, uč. III. razr.
Sv. Planina.

Moja mati.

Vsako leto praznujemo materinski dan. Ta dan je vselej 26. ali 25. maja. Na ta dan imajo vse matere god. Mati pa je največji zaklad na svetu. Skrbi za vsakega svojega otroka, da ni lačen in rastrgan. Če umrje mati je jako velika žalost v vsej hiši. Mati je res najljubše na zemlji. Mati te tudi zdravi če si bolan in ti vse da če ti le more. Včasih pa tudi mati zboli, in takrat moramo pridno paziti, da ne umrje. Prinašati ji moramo vse, kar je potrebno, da ozdravi. Ko pa ozdravi smo pa zopet veseli.

Hodnik Andrej, učenec IV. razr. osn. š. v Boh. Srednji vasi, Bohinj, Gorenjsko.

Mrtvi mamici

Oj zvonovi zazvonite,
da svet tužno vest izve:
dragi ženi naši mami,
zdaj ne bije več srce.

V rakev so jo položili,
okrasili s cvetjem vso,
sveče ji v spomin prižgali,
mi pa se jokali smo.

Grobar tamkaj je izkopal,
tiho hladno jamico,
kamor naš zaklad najdražji,
so zagrebli mamico.

V grobu tamkaj mirno spavaj
in počivaj — vedno naj,
Bog daj tvoji duši blagi,
večni mir in sveti raj!

Zagar Marija, uč. III. razr. obrt. str. šole v Ljubljani.

Moja mati. Mati, beseda polna sladkosti, zveni najlepše. V stiski se človek, vsak dober človek obrača na mater. Mati, o neprecenljivo dragi biser, krona družine in angel varuh, ki čuje ob detetu, varuj me!

Bil sem bolan. Po stropu so se prepevale strašne pošasti. O, groza, glej ga krokodila, požeruh leze z odprtim žrelom proti meni, toda velik udav ga že tišči za vrat. Strašno mrzlo je tu. Joj, ladja se je prevrnila, že sedim na kosu ledu, ki plava po ledeno mrzli vodi. Zopet me pobere neka pošast in me treče na ogenj.

Ko sem se zbudil iz strašnega sna, je čula nad menoj mati in jokala.

Aleksander Zavrašek, uč. IV. razr. Sv. Planina.

Moja mati.

Mamica moja, povej mi,
zakaj solzne imaš oči
ali jokala si zame,
ker nagajal sem ti?

Prosim te mamica,
ne jokaj več
saj te ne bom razžalil,
nikdar več.

Odslej ti bom v veselje
vsak dan,
da mi ne bo žal
na tvoji poslednji dan.

Sodja Francek, uč. 4. razr. osnovne šole v Bohinjski Srednji vasi.

Otroci, pojdimo na kmete!

Se en mesec pa bomo imeli tako zaželjene počitnice.

Vsi se jih zelo veselimo. Naši dobri starši pa s skrbjo čakajo, kakšna spričevala bomo prinesli domov. Tudi naše skrbne učiteljice in učitelji bodo zadovoljni, da se nas bodo za nekaj časa iznebili. Lani sem bil cele počitnice pri teti na Negastrnu, lep kraj je to eno uro hoda od Moravč. Domačim sem pomagal pri poganjanju volov. Ko so želi žito in ga povezavali v snopje in ga nalagali na voz ter ga prepeljali v kozolce. Nato smo zorali za ajdo in jo posejali. Spravljali smo domov steljo in drva za zimo. Okoli našega voza je vedno veselo poskakoval pes »Pazi«. Opoldne in zvečer pa smo posedli okrog mize in zajemali iz kadeče se skledje polnih dobrot, ki nam jih je pripravila teta in njena hčerka Pepca. Povem vam, otroci, to je bilo življenje. Vsega je bilo kar je nam otrokom tako koristno. Lepota narave čist in zdrav zrak, voda in žarko solnce, ki nas vse katerim je dosegljivo tako okrepi in počrni. Otroci za julij in avgust vsi na kmete, pohitimo in se zdravega življenja navžimo.

Vlado Habe, uč. II. a razreda na Vrtači g Ljubljani.

Danilo Gorinšek:

Majdin sprehod

Ena dve, ena dve
 čez zeleno gre polje,
 dve tri, dve tri
 vriska v sonce brez skrbi,
 tri štiri, tri štiri
 kar naprej vse ceste meri,
 štir pet, štiri pet
 kar jih vodi v božji svet:
 kaj bi dete dalje štelo,
 ko srce je preveselo,
 ko samo bi pelo, pelo
 kar v nebesa poletelo...?

Posetnica I.

Vera Dvoja

Zila

Kaj je ta gospa?

Satovna križanka št. 7
Rešitev

- 1 pomlad
- 2 bramor
- 3 čebela
- 4 delati
- 5 polica
- 6 kotlar
- 7 kolače
- 8 tičica
- 9 junaci
- 10 tokraj
- 11 sokoli
- 12 cigani
- 13 užiten
- 14 polžar
- 15 posoda
- 16 novica

Rešitev kvadrata IV

1. spol; 2. prsi; 3. osip; 4. lipa.

Kdo bi rad imel
ves letnik 1936
„Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in
je okusno vezan v platno.
Na svojo zalogo opozarjamo
posebej vse šolske in druge
knjižnice. — Vezani letnik
„Mladega Jutra“ stane
samo Din 60.—

